కృష్ణకు ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు. తనిప్పుడు ఏం మాట్లాడినా అయిదొందలకోసం మాట్లాడినట్లు వుంటుంది.

“ఒరేయ్! పోనీ ఓ సంగతి ఒప్పుకుంటావా?”

“ఏమిటది ?”

“నా దగ్గర డబ్బుంటే నేనెవరినీ అప్పు అడగనన్న విషయం.”

“తప్పకుండా ఒప్పుకుంటాను.

“అయితే ఇదిగో. నా పర్స్ చూడు” అంటూ జేబులోనుంచి పర్స్ తీసి చూపించాడు కృష్ణ.

సుధాకర్‌కి బాధ కలిగింది. ఇదంతా తను అబద్ధాలు చెప్తున్నాడని ఋజువు చేయటానికా!

“ఒరే కృష్ణా! నేను డబ్బుకంటే స్నేహానికి ఎక్కువ విలువ ఇస్తానన్న సంగతి మర్చిపోకు. నాకెంత నమ్మకముంటే ఇంత గట్టిగా ఆర్గ్యూ చేస్తానో ఆలోచించు, ఆ రోజు నువ్వు డబ్బు అడిగినప్పుడు నేనేమన్నానో తెలుసా? నా దగ్గర కాలేజీ ఫీజు డబ్బు ఉందిరా? నాలుగు రోజుల్లో కట్టేయాలి. నాలుగు రోజుల్లో తిరిగి ఇవ్వగలననుకుంటే తీసుకెళ్ళు’ అన్నాను నువ్వేమన్నావో గుర్తుందా? ‘నాలుగు రోజులెందుకురా? ఎల్లుండికల్లా తెచ్చి యిచ్చేస్తాను’ అన్నావ్. ఇదంతా గుర్తుంది నాకు.”

మురళి మాట్లాడలేదు. చూస్తున్న సుధాకర్‌కే అయోమయంగా వుంది. అతడి మనసులో ఆలోచనలు ఎక్కడెక్కడికో పరిగెడుతున్నాయ్. అంత ఖచ్చితంగా చెప్తున్నాడంటే-- అది నిజమే అయి ఉండవచ్చు. కానీ తను అతనికి డబ్బు ఇచ్చిందీ ఖచ్చితమే! అటువంటప్పుడు మరి... అంటే.... అతనిలాగే ఇంకెవరయినా అలాంటి పోలికలున్నవాడు.... ఉహుఁ! ప్రాణ స్నేహితుడు కూడా గుర్తు పట్టలేనంత పోలికలా! అసాధ్యం.

హఠాత్తుగా అతని ఆలోచనలు అంతకు ముందెప్పుడో చదివిన న్యూస్ మీదకు మళ్ళినయ్. ప్లాస్టిక్ సర్జరీ ద్వారా కావలసిన విధంగా ముఖాన్ని మలచుకోవటం చాలా తేలిక పద్ధతట. అయితే అది చాలా ఖరీదయిన వ్యవహారం. అతని పోలికలున్న వారెవరయినా ప్లాస్టిక్ సర్జరీ సహాయంతో అతనిలా నటించి తన దగ్గర డబ్బు తీసుకున్నారా? కానీ అందువల్ల వాడికేమిటి లాభం? అయిదువందలు అప్పుకోసం లక్షల రూపాయలు ఖర్చుపెట్టి ప్లాస్టిక్ సర్జరీ చేయించుకుంటాడా?

“సుధాకర్! సారీ రా అయిందేదో అయింది! ఇదిగో నీ డబ్బు నువ్వు తీసేసుకో.”

సుధాకర్ తీసుకోలేదు.

“నీకు నా దగ్గర తీసుకున్నట్లు నిజంగా గుర్తుకొస్తేనే ఇవ్వు, లేకపోతే నాకొద్దు”.

కృష్ణ నవ్వాడు “భలేవాడివిరా! గుర్తుకు రాకపోతే నీకెందుకిస్తాను! డబ్బు విషయంలో నీకంటే మొండివాడినికదా! అయిదువందలు మా శేషావతారం దగ్గర తీసుకున్నానని నాకు గుర్తుంది. అందుకనే ఇంతసేపూ వాదించాను. ఇప్పుడు గుర్తొచ్చింది. వాడిదగ్గర తీసుకున్నానన్నది మర్చిపోయి నీ దగ్గరకొచ్చాను.”

సుధాకర్ డబ్బు తీసుకున్నాడు “ఇకనుంచీ నేను నీ దగ్గర తీసుకున్నా, నువ్వు నా దగ్గర తీసుకున్నా కాగితంమీద రాసి సంతకం తీసుకోవాల్రా! లేకపోతే నీ జ్ఞాపకశక్తితో చాలా గొడవగా ఉంది.....” నవ్వుతూ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడతను.

అతను వెళ్ళిపోగానే కృష్ణ మొహంమీద నవ్వు మాయమైంది.

అంతలో గడియారం ఎనిమిది గంటలు కొట్టింది. ఆలోచనల్లో నుంచి తేరుకుని ఆ వీధి చివరున్న మంగలిషాపుకి బయలుదేరాడు. రోజూ నిద్ర లేవగానే ఆ షాపుకి వెళ్ళి గడ్డం చేయించుకోవడం అలవాటు, హాస్టల్‌కి వెళ్ళి అందులో కూర్చుని “త్వరగా కానీ!” అన్నాడు మంగలితో.

“ఏమిటి సార్?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు మంగలి.,

“ఏమిటేఁవిటి కొత్తగా. గడ్డం చెయ్ త్వరగా!” పత్రికలో సినిమాబొమ్మలు చూస్తూ అన్నాడు విసుగ్గా.

“అదేమిటి సార్! అరగంట క్రితమేగా గడ్డం గీయించుకెళ్ళారు?”

కృష్ణ ఉలిక్కిపడ్డాడు. నెమ్మదిగా పక్కకు తిరిగి ముందుకు చూశాడు. “ఏమిటన్నావ్?”

“అవున్సార్! తమరు అరగంట క్రితమే గెడ్డం చేయించుకుని వెళ్ళారు గదా!” చిరునవ్వుతో అన్నాడు మంగలి.

“ఇందాక వచ్చి వెల్లిన విషయం మర్చిపోయారా సార్?” నవ్వుతూ అడిగాడు మంగలి.

కృష్ణ విశాలంగా నవ్వాడు “నీకో విషయం చెప్తాను, కంగారుపడకు! అచ్చం నాలాగే ఉండేవాడొకడు ఈ చుట్టుపక్కల తిరుగుతున్నాడులే. కావాలని నేనొచ్చే టైమ్‌లోనే వచ్చి నిన్ను మోసం చేసి ఫ్రీగా షేవింగ్ చేసుకుని వెళ్ళి పోయినట్లున్నాడు -- అదే అరువుపెట్టి .... నేను మాత్రం ఆ డబ్బు చచ్చినా ఇవ్వను.”

మంగలి బిగ్గరగా నవ్వాడు. “అదేదో సినిమాలో కథ సార్ మీరు చెప్పేది.”

“అయితే అయి వుండవచ్చు. కాని నాలాంటి వాడొకడు -- అందర్నీ మోసం చేస్తూ తిరుగుతున్నట్లు మాత్రం నాకు తెలుసు. పొద్దున్న నీ దగ్గరకొచ్చి గెడ్డం చేయించుకెళ్ళింది వాడే.”

మంగళి మురళి గెడ్డం మీద చేయివేసి ఎగిరి గంతేశాడు. భూకంపం వచ్చిన వాడిలా అదిరిపోయాడు. పక్కనున్న కస్టమరు -- ఆయన పేరు నరసింహం -- ఇదంతా విచిత్రంగా చూస్తున్నాడు.

దెయ్యాన్ని చూస్తున్నట్టు కళ్ళుప్పగించి మురళి కేసి చూస్తూ చివరికెలాగో నోరు విప్పి అన్నాడు.

“సా..అ్! నేను ... నేనే గీశాను గెడ్డం. నా ఇన్నేళ్ళ ఎక్స్‌పీరియన్సులో అరగంటలో గెడ్డం తిరిగి మొలవటం ఇదే మొదటిసారి నేను చూట్టం”

మురళి విసుగ్గా “[illegible]” అన్నాడు

“సార్! నా చేతుల్తో నేనే చేశాను సార్ షేవ్! ఇదే షేవు! -- ఇదే క్రాఫు-- వాచీ స్ట్రాపుతో సహా అచ్చంగా ఇదే సార్!”

“ఎగ్జైటయిపోకు, అసలా డూప్లికేటుగాడు ఇదంతా ఎందుకు చేస్తున్నాడో అర్థం కావటం లేదు. నీకయితే నా పేరుమీద అరువు పెట్టలేదు కదా.”

“లేదు సార్! పైగా అయిదు రూపాయలు బక్షీస్ కూడా ఇచ్చాడు.”

“అయితే ఇదేదో పెద్ద వ్యవహారమే అయ్యుంటుంది. డబ్బు కోసం కాదు. చూస్తాను” అంటూ లేచాడు.

“... సార్ గెడ్డం”

“ఈ రోజు నుంచీ గెడ్డం పెంచుతాను. అదైనా డిఫరెన్సు వుండనీ” అని వెళ్లి పోయాడు.

“చాలా చిత్రంగా వుందే” అన్నాడు నరసింహం.

“చిత్రమేమిటి సార్ .... మీరు నమ్మరు .... అచ్చు గుద్దినట్టు ఒకే పోలిక”

“సర్లే సర్లే షేవింగ్ క్రీమ్ ఎండిపోతోంది. ముందు దీని సంగతి చూడు” అన్నాడు నరసింహం.

2

పోలీస్ స్టేషన్ గోడలు పోలీసుల్లాగే నిస్తేజంగా వున్నాయి. టేబిల్ ముందు రైటర్ ప్రతిరోజూలాగే నిద్ర పోతున్నాడు.

“సార్.”

“.....”

“హలో!”

“హ.... ల్లో” గట్టిగా అరిచాడు మురళి.

రైటర్ ఉలిక్కిపడి కళ్ళు విప్పాడు. ఎదురుగా వున్న స్టూడెంట్‌లాంటి కుర్రాణ్ని చూసి విసుగ్గా “ఏం కావాలి?” అన్నాడు.

మురళి ఒక కాగితం అతడి ముందుకు తోసి “కేసొకటి రిజిస్టరు చేసుకోవాలి” అన్నాడు.

“కేసా?”

“ఔను”

రైటర్ నిర్లక్ష్యంగా కాగితం అందుకుంటూ “ఏం కేసు?” అన్నాడు.

“ఇమ్‌పెర్సొనేషన్”

రైటరు నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది “వ్వాట్?” అని అరిచాడు.

“నాలాగే ఒకడు ఈ పరిసర ప్రాంతాల్లో తిరుగుతూ నా పేరు ఉపయోగిస్తూ మోసం చేస్తున్నాడు.”

“అంతే?” అర్థం కానట్టు అడిగాడు.

"నా స్నేహితుడి దగ్గరికి నాల్రోజుల క్రితం వెళ్ళి నాలుగయిదొందలు అప్పు తీసుకున్నాడు."

"ఎందుకిచ్చాడట నీ స్నేహితుడు ?"

"అతను నా ప్రాణస్నేహితుడు. సాధారణంగా అవసరమొస్తే ఒకరికొకరు తప్పక సాయం చేసుకుంటాం."

"అయితే మాత్రం? ఎవడో వెళ్ళి నీ పేరు చెబితే ఇచ్చేయటమేనా?"

"అతడు నా పేరు చెప్పలేదు" విసుగ్గా అన్నాడు మురళి.

"మరి?"

"నేనే తను అన్నాడు"

రైటర్ ఉలిక్కిపడి, అంతలోనే సర్దుకుని "ప్రాణస్నేహితుడు అంటున్నావు, నీలా వేషం వేసుకున్నవాడిని ఆ మాత్రం గుర్తు పట్టలేడా?"

"గుర్తు పట్టలేదు అందుకే ఈ రిపోర్టు."

రైటరు కంప్లయింటు చదవబోయి, ఇంగ్లీషులో ఉండటం చూసి ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుని "నేను నమ్మను" అన్నాడు.

"నేనే మీ స్థానంలో వుంటే నేనూ నమ్మను. కానీ జరిగింది అది."

రైటరు ముందుకు వంగి, పెద్ద రహస్యం శోధించినవాడిలా "నువ్వు కుర్రవాడివి" అన్నాడు. "చాలా నేర్చుకోవాలి నువ్వు."

"ఏమిటి?"

"నీ స్నేహితుడు నిన్ను మోసం చేశాడు."

"ముందు నేనూ అలానే అనుకున్నాను. కానీ..."

"ఊఁ కానీ?"

"వాడు ప్రొద్దున్న -- నేను రెగ్యులర్‌గా వెళ్ళే మంగలిషాపుకి వెళ్ళి గెడ్డం గీయించుకున్నాడు -- నా పేరుమీద."

"నేన్నమ్మను"

"నేనూ నమ్మను. కానీ జరిగింది అది."

రైటరు కాగితం ఫైల్లో పెడుతూ, "సరే -- చూస్తాంలే" అన్నాడు.

మురళి కుర్చీలోంచి లేవకుండా "అంతే కాదు. వాడింకో పని కూడా చేశాడు" అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"రాత్రి నాకు మత్తుమందిచ్చి, గదిలో ప్రవేశించి నా గెడ్డాన్ని నీట్‌గా షేవ్ చేశాడు. నేను నిజంగానే ప్రొద్దున్న మంగలిషాపుకి వెళ్ళానని నాకే భ్రమ కలిగించటానికి."

రైటరు మొహంలో వర్ణించ వీల్లేనటువంటి భావం కదలాడింది. "ఇది పోలీస్టేషను" అన్నాడు. "ఏడిపించటానికీ, ఆటలాడుకోవటానికీ అబ్బాయిలు వచ్చేచోటు కాదు."

"తెలుసు" అన్నాడు మురళి, అదే స్వరంతో "ఇదంతా ఏదో పెద్ద ఎత్తుమీద ఎవరో నన్ను ఒక పెద్ద కేసులో ఇరికించటానికి వేస్తున్న ప్లాను అని నాకు తోస్తూంది."

"ఎటువంటి కేసు."

మురళి కుర్చీలోంచి లేచాడు "అది ఆలోచించవలసింది పోలీసులైన మీరు! అతడి కెవరిమీదైనా కక్ష వుండి వుండవచ్చు. అందరూ చూస్తూవుండగా వాళ్ళని హత్య చేయవచ్చు. ఆ కేసు నా మీదకు రావొచ్చు. అలాటిది జరక్కుండా వుండటానికే ఈ రిపోర్టు. వెళ్ళొస్తాను" అంటూ గుమ్మం వైపు నడిచాడు.

"మాట."

మురళి ఆగి, తల తిప్పాడు.

"నేను నీకో సలహా ఇవ్వనా?"

ఏమిటన్నట్లు చూశాడు మురళి.

"డిటెక్టివ్ పుస్తకాలు ఎక్కువ చదవక."

మురళి మొహం ఎర్రబడింది. "నేనూ మీకో సలహా ఇవ్వనా?" అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"పక్కడ్రాయరు సొరుగు తీసినా మెలకువ రానంతగా ఎప్పుడూ డ్యూటీలో వుండగా నిద్రపోకండి. 'పోలీసుస్టేషనులోనే దొంగతనం' అని పేపరులో పడగలదు. ఇదిగో మీ కలం" అని జేబులోంచి దాన్ని తీసి బల్లమీద పెట్టేసి వెళ్ళిపోయాడు.